

ע"פ 24521/12/16 - משה אלקים נגד אמיר ברון, אשוב עבודות עפר ופיתוח בע"מ

בית הדין הארצי לעבודה

עפ"ס 24521-12-16

ניתנה ביום 14 אפריל 2017

המבקש

משה אלקים

המשיבים

-
1. אמיר ברון
2. אשוב עבודות עפר ופיתוח בע"מ
בשם המבקש - בעצמו
בשם המשיבים - בעצמם

לפני: כב' השופט הרשם כאמל אבו קאעוד

החלטה

1. לפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטתה של כב' הרשמת גרוס מבית הדין האזורי לעבודה בבאר-שבע, שלא לפסול עצמה מלדון בעניינו של המבקש (ד"מ 32230-11-12, החלטה מיום 5.10.2016).

רקע הבקשה

2. בבית הדין האזורי לעבודה בבאר-שבע מתבררת תביעתו של המבקש לתשלום שכר עבודה והוצאות שימוש ברכב ובטלפון. דיון ראשון בהליך התקיים בפני כב' הרשמת גרוס ביום 20.3.2013, לאחריו הגיש המבקש לבית הדין האזורי בקשה לפסילת הרשמת מלדון בעניינו. הבקשה נדחתה בהחלטה מיום 6.5.2013. במסגרת ישיבת הוכחות שהתקיימה בהליך ביום 17.6.2013, הסמיכו הצדדים את בית הדין לפסוק לפשרה בתביעה לפי סעיף 79(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984. המבקש היה מיוצג בדיון מיום 17.6.2013.

3. נוכח מתן צו כינוס בעניינו של המבקש, ניתנה ביום 21.6.2013 החלטת הרשמת לעיכוב מתן פסק הדין בהליך, תוך שהמבקש נדרש להודיע לבית הדין האם ניתן אישור בית המשפט המוסמך להמשיך ניהול ההליך. בהעדר אישור בית המשפט המוסמך, עוכבו ההליכים בתביעה בהחלטת בית הדין האזורי

מיום 16.7.2013.

4. בחלוף קרוב לשלוש שנים, הודיע המבקש לבית הדין האזורי ביום 17.4.2016, כי ניתן 'צו הפטר' בעניינו וההליכים בתיק חודשו. אז, פנה המבקש לבית הדין האזורי בבקשה נוספת לפסילת הרשמת מלדון בעניינו ובבקשה 'לביטול' הסכמתו למתן פסק דין על פי סעיף 79(א) לחוק בתי המשפט. הבקשה לפסילת הרשמת נדחתה בהחלטה מיום 5.10.2016 (להלן: **החלטת הרשמת**). הבקשה לביטול ההסכמה למתן פסק דין לפי סעיף 79(א) לחוק בתי המשפט התקבלה בהחלטה מיום 9.10.2016, תוך חיוב המבקש בהוצאות.

5. ביום 12.12.2016, הגיש המבקש לבית דין זה 'בקשת ערעור לפסילת הרשמת רחל גרוס'. בהחלטה מאותו יום הובהר למבקש, כי הערעור הוגש באיחור. לפיכך, פנה המבקש לבית דין זה בבקשה להארכת מועד להגשת הערעור על החלטת הרשמת. המשיבים לא הגישו לבית הדין תגובתם לבקשה להארכת מועד להגשת הערעור, אף שהחלטה המורה להם לעשות כן נמסרה להם כדין בדואר רשום. לפיכך, תנתן החלטה בבקשה על יסוד הבקשה וכלל החומר המצוי בתיק בית הדין.

טיעוני המבקש

6. לטענת המבקש, נודע לו על החלטת הרשמת 'במאחור' ממוקד המידע הארצי של בתי המשפט. המבקש טען, כי הלין בפני נשיאת בית הדין האזורי בבאר-שבע אודות אי קבלת החלטת הרשמת, וכי בעקבות כך, נשלחה אליו החלטת הרשמת, בצירוף מסמכים, רק ביום 8.11.2016. בהסתמך על ייעוץ משפטי מוטעה שקיבל, טען המבקש, כי הגיש ביום 10.11.2016 את בקשתו לפסילת הרשמת לבית המשפט העליון. ביום 13.11.2016, נשלחה למבקש הודעה ממדור בלתי מיוצגים בבית המשפט העליון, ובה הוסבה שימת ליבו לכך שערעור על החלטת רשמת בית הדין האזורי לעבודה שלא לפסול עצמה מלדון בעניינו, יש להגיש לבית הדין הארצי לעבודה במסגרת המועדים הקבועים בדין. המבקש טוען, כי נקלע "לקשיים וטעויות" בהגשת הערעור וכי לא היה מודע למסגרת הזמן הנתונה להגשת הערעור על החלטת הרשמת.

הכרעה

7. לאחר עיון בבקשה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

בהתאם להוראת **תקנה 112ג(ב) לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), התשנ"ב-1991**, ערעור על החלטה בעניין פסלות יש להגיש לבית הדין הארצי לעבודה בתוך 10 ימים מהמועד שבו הודעה ההחלטה למערער. עיון בתיק בית הדין האזורי מעלה, כי החלטת הרשמת נמסרה למבקש בדואר רשום ביום 20.10.2016. מכאן, שהמועד האחרון להגשת הערעור על החלטת הרשמת חל, בהתחשב בפגרת חג הסוכות, ביום 3.11.2016. הערעור הוגש כאמור ביום 12.12.2016, קרי, באיחור של 39 יום.

8. תקנה 125 לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), **התשנ"ב-1991**, מסמיכה את בית הדין או את הרשם להאריך מועדים שנקבעו בחוק או בתקנות "מטעמים מיוחדים שיירשמו".

בית המשפט העליון^[1] קבע עקרונות מנחים להגדרת "טעמים מיוחדים" כדלקמן:

"...במקרה שבו סוכלה הכוונה להגיש ערעור, עקב אירועים שהנם מחוץ לשליטה הרגילה של בעל הדין (מוות, מחלה). טעם מיוחד קיים אף במקרה בו התחולל אירוע שאינו צפוי מראש, ולא ניתן להיערך אליו מראש. גם מצב דברים שבו טעה בעל הדין ביחס למצב המשפטי או העובדתי, כלול בקטגוריה זו, ובלבד שהטעות אינה טעות מובנת מאליה, טעות הניתנת לגילוי על ידי בדיקה שגרתית, שהגשת כל כתב טענות מחויבת בה".

הצורך להצביע על "טעם מיוחד" נובע מכלל סופיות הדיון, לגביו נפסק כדלקמן^[2]:

"סופיות הדיון מחייבת תחימת מועדים להתמשכותם של הליכים, כאשר בחלוף זמן סביר מסיומם, מתגבשת צפייתו של הצד שכנגד כי מסכת ההתדיינות בה נטל חלק תהפוך לנחלת העבר... לאור עקרון "סופיות הדיון" עומדת לצד שכנגד הזכות לכלכל ענייניו מבלי שחבר הערעור תהא תלויה על צווארו זמן ממושך".

עוד קבעה ההלכה הפסוקה את הכלל לפיו, איחור של ימים בודדים או אף של יום אחד בהגשת הערעור טעון תרוץ והצדקה^[3]. וכי **"אכן, יש ולעיתים אף איחור של יום אחד לא יהווה "טעם מיוחד". כזאת היא עת אין בידי בעל הדין כל צידוק אחר נוסף לבקשה, או אם קיימת מצדו התרשלות חסרת הסבר"**^[4].

9. **במקרה שלפני, המבקש לא הצביע על טעם מיוחד שיש בו משום הצדקה להארכת המועד להגשת ערעור על החלטת הרשמת, תוך פגיעה באינטרס סופיות הדיון של המשיבים. טענתו של המבקש כי קיבל 'במאחר' או רק ביום 8.11.2016 את החלטת הרשמת, אינה עולה בקנה אחד עם אישור המסירה המצוי בתיק בית הדין, חתום בחתימת ידו של המבקש. מאישור מסירה זה עולה, כי המבקש קיבל לידי את החלטת הרשמת ביום 20.10.2016. טענתו של המבקש כי לא היה מודע למסגרת הזמן הנתונה להגשת הערעור, וכי הסתמך על ייעוץ משפטי 'מוטעה' בעניין זהות הערכאה אשר אליה יש להגיש את הערעור, גם בהן אין משום טעם מיוחד להארכת מועד להגשת הערעור. אמנם, בהתאם להלכה הפסוקה, טעות יכולה להיחשב טעם מיוחד בנסיבות מסוימות, אולם במקרה שלפני, מדובר בטעות אשר ניתן היה להימנע ממנה על ידי בדיקה שגרתית. לעניין זה נקבע זה מכבר, כדלקמן^[5]:**

"טענת החברה לפיה טענתה במניין הימים, אינה בגדר "טעות שבדין" אשר יכולתהוהוה "טעם מיוחד" להארכת מועד. שכן, המדובר בטעות הניתנת לגילוי בבדיקה שגרתית של המועד להגשת ערעור, המוטל על בעל דין באשר הוא".

מכל מקום, ואף אם ניתן היה לראות בפנייתו של המבקש לבית המשפט העליון משום 'טעות' המהווה טעם מיוחד, הרי שגם פנייה זו נעשתה רק ביום 10.11.2016, בחלוף המועד להגשת הערעור על החלטת הרשמת, ומשכך אין די בה בנסיבות העניין על מנת להורות על קבלת הבקשה.

10. שיקול מרכזי בהכרעה אם להאריך את המועד להגשת הליך ערעור, הוא סיכויי הליך הערעור^[6]. במקרה שלפני ניתן לקבוע, כי על פני הדברים, נמוכים סיכויי הערעור על החלטת הרשמת, וכי החלטתה שלא לפסול עצמה מיוסדת באדנים משפטיים ברורים.

11. בית הדין מייחס משקל גם למידת האיחור בהגשת הערעור^[7]. ככל שגדל האיחור, כך יקשה על המבקש להצדיקו. במקרה דנן, מדובר באיחור של קרוב לחודש וחצי בהגשת הערעור, כאשר המבקש לא הצביע על צידוק מספיק לעיכוב בהגשת הערעור. גם מטעם זה, אין להיעתר לבקשה.

12. טרם חתימה יוער, כי תביעתו של המבקש, אשר הוגשה בהליך של דיון מהיר, מתנהלת בבית הדין האזורי מזה מספר שנים, בין היתר, נוכח צו כינוס שניתן בעניינו ובקשות שונות המוגשות על ידו לבית הדין. בנסיבות אלה, באתי לכלל מסקנה, כי אין מקום להאריך את ההתדיינות בעניינו של המבקש שלא לצורך על ידי מתן ארכה להגשת ערעור שהאיחור בהגשתו אינו מוצדק ושסיכויי נמוכים.

13. **סוף דבר** - משהמבקש לא הצביע על טעם מיוחד להגשת הערעור ומשנמוכים סיכויי של הערעור, נדחית הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור על החלטת הרשמת.

14. לפנים משורת הדין ומשלא הוגשה תגובת המשיבים לבקשה, לא יעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ח ניסן תשע"ז (14 אפריל 2017) בהעדר הצדדים ותשלח אליהם.

[2] עא"ח 49/06 איגור סומרוקוב - מדינת ישראל, (מיום 21.12.2006).

[3] ע"א (עליון) 694/01 מדינת ישראל נ' לאה ויסמן (מיום 30.7.01).

[4] עא"ח (ארצי) 30/06 רוני שמעון בע"מ - חארבי עליאן (מיום 20.12.06).

[5] עא"ח 30/06 רוני שמעון בע"מ נ' חארבי עליאן (מיום 20.12.06).

[6] ראה: בש"א 604/05 טובה אירלנדר נ' הסתדרות העובדים הכללית החדשה (מיום 21.8.2005).

[7] יואל זוסמן סדרי הדין האזרחי, מהדורה שביעית, ס' 688 (להלן - זוסמן).